

VICTORIA AVEYARDOVÁ

UCHVATITELÉ
ŘÍŠÍ

COO
BOO

Uchvatitelé říší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová
Uchvatitelé říší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VICTORIA AVEYARDOVÁ

UCHVATITELÉ
ŘÍŠÍ

**COO
BOO**

Věnováno všem, kdo hledají a nenacházejí

PROLOG

Píseň, která nezazněla

Žádný živoucí smrtelník vřeteno ještě nikdy neviděl.

Zbývala po nich jen ozvěna znějící v místech zapomenutých i v těch přežívajících v lidské paměti, v lidech požehnaných dotekem magie, ve tvorech pocházejících z jiných říší. Ale žádné vřeteno se nerozzářilo už celý věk. Poslední vyhaslo před tisíci lety. Průchody byly uzavřeny, brány uzamčeny. Éra putování skončila.

Allward se stal osamocenou říší.

A tak tomu musí i zůstat, pomyslel si zbrojnoš Andry Trelland. Pro dobro nás všech.

Pomáhal svému pánovi nasadit zbroj. Zrovna utahoval přezky a pásy okolo široké hrudi sira Grandela Týra a prvních kapek deště si ani nevšiml. Medově hnědými prsty hbitě kmital po důvěrně známé kůži a zlaté oceli. Nablýskaný kyrys i nárameníky byly vytvarované tak, aby připomínaly řvoucího lva ze znaku království Galland.

Rozbřesk si klestil cestu skrz jarní deštivá mračna shlukující se na úpatí vysokých hor. Andry měl pocit, jako by stál v místnosti s nízkým stropem. Nadechl se a ochutnal vlhký vzduch. Jako by na něj padal celý svět.

Nedaleko se ozvalo zařehání. Stálo tam třináct koní uvázaných v řadě a choulících se k sobě, aby se zahřáli. Andry by se k nim nejradši připojil.

Společníci říše vyčkávali na mýtině pod kopcem. Někteří střežili poutnickou stezku mizející mezi stromy a očekávali příchod nepřitele. Jiní hlídkovali u chrámu zarostlého břečťanem, jehož bílé sloupy připomínaly kosti dávno opuštěného skeletu. Jeho stěny zdobily povědomé elderské runy, jaké Andry viděl už v mytické Ioně. Samotný chrám vystavěný nad dávno vyhaslým vřetenem byl prastarý, starší než dávné impérium Cor. Jeho zvonice mlčky shlížela na okolí. Andry netušil, kam toto vřetenem kdysi vedlo. Nikdo mu to neřekl a on v sobě ani nesebral dost odvahy se zeptat. Přesto ho cítil. Jako téměř vyčpělou vůni, jako záchvěv ztracené moci.

Sir Grandel ohrnul nos a obrátil zamračenou bledou tvář k nebi, k chrámu i k válečníkům v údolí.

„Nemůžu uvěřit, že jsem v tuhle vřetenem prokletou hodinu vůbec vzhůru,“ vyprskl nahlas.

Andry stíznost svého mentora ignoroval.

„Vše připraveno, můj pane,“ řekl a odstoupil, načež si sira Grandela prohlédl od hlavy k patě a pátral po jakékoli nedokonalosti, která by ho mohla v nadcházející bitvě jakkoli omezovat.

Rytíř se doslova naparoval. Andry byl zbrojnošem sira Grandela už tři roky. Byl to arogantní muž, ovšem Andry neznal žádného rytíře, který by vládl mečem stejně bravurně a zároveň nepropadl stejné pýše. Dala se očekávat. Vše bylo v pořádku, špičkami ocelových bot sira Grandela počínaje a prsty jeho plátových rukavic konče. Bojem protřelý rytíř vypadal jako obraz síly a odvahy, jako zlatý hřeb královny Lví strážce budící strach a úctu zároveň.

Andry si, jako ostatně pokaždé, představil v téže zbroji sám sebe. Se znakem lva na prsou, se zeleným pláštěm přes ramena, s otcovým štítem v ruce, nikoli připevněným na stěně matčina salonku. *Roky nepoužívaným, skrytým pod vrstvou prachu, málem rozlomeným vejpl.*

Andry sklonil hlavu a neodbytnou myšlenku zaplašil. „Jste připraven.“

„Rozhodně se připraven cítím,“ odpověděl sir Grandel a opřel si ruku v rukavici o jílec meče. „Už příliš dlouho táhnu své stárnoucí kosti přes celý Ward. Kolik času už uplynulo od chvíle, kdy jsme vyrazili z domova, Trellande?“

„Dva měsíce, sire,“ odpověděl Andry bez přemýšlení. „Téměř na den dva měsíce.“

To věděl stejně přesně, jako kolik má prstů. Každý den strávený na cestě byl dobrodružstvím v údolích, horách nebo divočině, v královstvích, o nichž se mu nikdy ani nesnilo, že spatří. Po boku válečníků zářné pověsti a neskutečných dovedností. Všichni to byli hrdinové. Jejich mise se blížila závěru a bitva už klepala na dveře. Andry se nebál boje, spíš toho, co bude následovat.

Jednoduchá a rychlá cesta domů. Zpět na cvičné bojiště, do paláce, za nemocnou matkou a mrtvým otcem. Zpět tam, kde se může těšit tak akorát na čtyři další roky následování sira Grandela z trůnního sálu do vinného sklípku.

Sir Grandel si neklidu svého zbrojnoše vůbec nevšiml a tchallal dál. „Probuzená vřeten a návrat dávno ztracených říší. Žvásty jsou to, jen samé žvásty. Honíme se tu za pohádkou pro malé děti,“ bručel rytíř a protáhl si prsty v rukavicích. „Za duchy. Kvůli duchům.“

Pak sklouzl pohledem ke svým druhům připraveným k boji, jejichž barvy i zbroj byly stejně různorodé jako drahokamy na koruně, a zavrtěl hlavou. Pohledem zvlhlých modrých očí spočinul zejména na některých.

Andry se zadíval na postavy s pevným, poněkud toporným držetím těla, v podivné zbroji a s ještě podivnějšími způsoby. Přestože se Společníky říše strávil na cestě mnoho dní, někteří mu připadali jako cizí. Nerozlučitelní jak čarodějova hádanka, vzdálení a neuvěřitelní jako báje. *Báje stojící přímo přede mnou.*

„Nejsou to duchové,“ zamumlal Andry, zatímco se díval, jak jeden z nich pomalu obchází chrám. Měl plavé vlasy spletené do copu, mohutnou hrud' a byl až monstrózně vysoký. Velký obouruční meč u jeho pasu by stěží zvedli dva obyčejní muži. *Dom*, pomyslel si Andry, ačkoli jeho jméno bylo daleko delší a huře vyslovitelné. *Princ ionský.* „Elderové jsou z masa a krve stejně jako my.“

Odlíšit je od ostatních válečníků bylo snadné. Elderové mezi ostatními vyčnívali. S jejich výpravou jich přijelo šest. Vypadali jako překrásné sochy, každý jiný, a přesto jaksi stejní. Lišili se od běžných smrtelníků, jako se pták liší od ryby. Děti jiných hvězd, jak pravily legendy. Stvoření z jiných říší, jak tvrdila hrstka kronik.

Nesmrtelní, věděl Andry.

Nepodléhající zubu času, nádherní, věční, vzdálení... a ztracení. Ani teď si nedokázal pomoci a musel na ně zírat.

Říkali si Véderové, ale pro zbytek světa, pro smrtelníky, kteří je znali jen ze starých mýtů a vytrácejících se příběhů, byli elderové. Jejich rasa nepatřila mezi početné, v očích Andryho Trellanda ale přesto zůstávali mocní.

Nesmrtelný princ obešel chrám, pak zvedl hlavu a upřel na zbrojnoše plamenný pohled smaragdových očí. Andry rychle sklopil zrak. Věděl, že nesmrtelný mohl jejich rozhovor slyšet. Zrudly mu tváře.

Sir Grandel se ovšem ani nehnul, ani nesklopil černé oči, které skrýval pod přilbicí. „Krvácejí taky nesmrtelní, zbrojnoši?“

„To nevím, můj pane,“ odpověděl Andry.

Rytíř se rozhlédl po ostatních. Elderové, kteří je doprovázeli, pocházeli ze všech koutů Wardu, z napůl zapomenutých enkláv. Andry si je zapamatoval stejně, jako si pamatoval dvořany. Jednak proto, aby se sir Grandel ve společnosti náhodou neztrapnil, jednak čistě ze zvědavosti.

Pohled na dvě ženy z pokolení elderů, válečnice jako ostatní, se nedal nijak popsat. Jejich přítomnost fungovala na smrtelníky omamně, zvláště na rytíře z Gallandu. Andrymu stále ještě připadaly matoucí a vzbuzovaly v něm obdiv. Rowanna a Marigon pocházely ze Sirandelu, který ležel ukrytý hluboko v Zámeckém hvozdu. Stejně jako Arberin. Vzhledem k tomu, že měli všichni rudé vlasy, bledé líščí tváře a purpurovou kroužkovou zbroj lesknoucí se stejně jako hadí kůže, se Andry domníval, že jde o blízké příbuzné. Připomínali podzimní les plný hry stínů a světla. Elder jménem Nour pocházel z Hiziru, pouštní enklávy v oblasti Velkých písků království Ibal. Andrymu se zdál jako napůl žena a napůl muž. Tato bytost na sobě neměla žádnou zbroj, tělo měla jen pevně ovázané dlouhými metry hedvábí barvy večerních červánků protkaného drahokamy. Pleť měla zlatou, bronzové oči orámované černě uhlovou a purpurovou linkou a černé vlasy zapletené do složitých copů. Pak tu byl Surim, který sem vážil nejdelší cestu ze všech, ať už smrtelníků, nebo nesmrtelných. Jeho pleť měla bronzový nádech a oči měl posazené hluboko ve tváři. Pouť

z Tarimy na něm stále ještě visela jako těžký kabát. Jeho srdnatý poník ho přenesl přes celou rozlehlou Temurskou step.

Dom připomínal spíš dub a paroží než cokoli jiného. Nosil koženou zbroj skrytou pod šedozeleným pláštěm s výšivkou velkého jelena, znaku jeho enklávy a panovnice. Na ruku neměl žádné rukavice ani chrániče. Na prstu se mu skvěl prsten z tepaného stříbra. Jeho domovem byla Iona ukrývající se hluboko v údolích horami protkaného Calidonu, kde se Společníci dali dohromady. Andry si ji jasně vybavoval. Město nesmrtelných z mlhy a kamene, v němž vládla nesmrtelná paní v šedém plášti. Jeho vzpomínky utál hlas sira Grandela.

„A co princové s krví Dávného Coru, potomci někdejšího impéria?“ sykl ostře. „Požehnaní mocí vřetene, to možná, ale jinak stejně smrtelní jako my ostatní.“

Andry Trelland vyrostl v paláci. Dobře věděl, jak zní žárlivost.

Cortael z Dávného Coru stál osamocený, paty zaryté do rozbité dlažby poutnické stezky, odkud bez ustání hleděl do stínů lesa, trochu jako číhající vlk v doupěti. I on měl přes ramena přehozený plášť z Iony a na ocelovém kyrysu vytepané paroží. Na ramena mu spadaly temně rudé vlasy barvy krvavého soumraku. Nesloužil žádnému z království smrtelníků, přesto bylo možné v jeho tváři vypozorovat jemné vrásky v okolí přísně vyhlížejícího obočí a v koutcích úzkých rtů. Andry mu hádal nějakých pětaticet let. Stejně jako elderové pocházel z krve říší a jeho smrtelní předci se zrodili pod hvězdami jiné říše.

To byl i případ jeho meče. *Meče říší*. Od obnaženého ostří zdobeného tepanými runami, jež nikdo z živých nedokázal přechříst, se odrážela šedá nebesa. Jeho přítomnost rozechvívala vzduch jako blesk.

Sir Grandel se zamračil. „Co ti? Ti krvácejí?“

„Ani to nevím,“ zamumlal Andry a odtrhl oči od meče říší.

Sir Grandel ho poplácal po ramenou. „Možná se to dozvíme,“ prohlásil a vyrazil dolů z kopce. Těžká zbroj na něm při každém kroku řinčela.

Já tedy rozhodně doufám, že ne, pomyslel si Andry, poté co se jeho pán připojil k ostatním smrtelným Společníkům. Rytíř zapadl mezi

své bratrance, dva další rytíře z Gallandu. Edgar North a Raymon North měli jejich nesmyslné mise stejně tak dost jako sir Grandel a výraz jejich znavených tváří zrcadlil ten jeho.

Vetřel se mezi ně i žoldněr Bress Býkojezdec ve své přilbici s rohy a nasadil široký úsměv. Ten si rytíře při každé příležitosti dobíral, k jejich zlosti a Andryho pobavení.

„Přestože sám meč nepozvedneš, měl bys před bitvou vyslat modlitbu k bohům,“ ozval se hlas zvučný a hluboký jako hrom.

Když se Andry otočil, spatřil zpoza stromů vycházet dalšího rytíře. Byl to Okran z Kasy, nádherného jižního království. Zamířil ke zbrojnoši a kývl mu na pozdrav. Pod jednou paží držel přilbici, ve druhé kopí. Přes jeho perleťově bílou zbroj rozpínal křídla i spáry kasský orel, jako by se chystal zaútočit. Okranův úsměv zářil na pozadí jeho uhlově černé pleti jako padající hvězda.

„Můj pane,“ pozdravil ho Andry a poklonil se. „Pochybuju, že bohové budou naslouchat slovům pouhého zbrojnoše.“

Okran zvedl obočí. „A to ti tvrdí sir Grandel?“

„Musím se za něj omluvit. Zmohla ho cesta. Za ty dlouhé týdny putování přešel půl říše.“ Bylo povinností zbrojnoše po svém pánovi uklízet, doslova i přeneseně. „Neměl v úmyslu se vás nebo kohokoli jiného dotknout.“

„Nepřemáhej se, zbrojnoši Trellande. Nejsem z těch, kteří by si nechali zkazit den otravným hmyzem,“ řekl rytíř z jihu a ledabyle mávl hbitou rukou.

Andry měl co dělat, aby se ubránil nevhodnému úšklebku. „Označujete snad sira Grandela za hmyz?“

„Vyzvonil bys mu, kdyby ano?“

Na to Andry neodpověděl, což jako odpověď plně dostačovalo.

„Hodnež kluk,“ zasmál se tiše Okran, nasadil si přilbici a zaklapl ametystové hledí, čímž dokonil svou proměnu v rytíře Orla. Vypadal jako hrdina z říše snů.

„Máte strach?“ Ta slova se Andrymu vydrala z úst dřív, než je stačil zarazit. Okranův výraz trochu změkkl, což ještě podtrhlo jeho odhodlanost.

„Ty máš strach ze zloděje a jeho čaroděje?“

Pak se Okran dlouze odmlčel, jako by zpomalil a zamyslel se. Zadíval se na chrám na mýtině, na Cortaela stojícího vedle něj jako tichá stráž na cestě. Lesy kolem se leskly kapkami deště a stíny v nich přecházely z černé do šedé. Všechno působilo tak tiše, tak běžně.

„Nebezpečí představuje samotné vřeteno, nikoli muži, kteří je hledají,“ poznamenal pak jemně.

Ať se Andry snažil sebevíc, stejně si je nedokázal představit. *Zcizitele meče a potulného čaroděje*. Dva muže proti Společníkům, proti tuctu válečníků, z nichž polovinu tvoří elderové. *Zmasakrují je. Snadné vítězství*, řekl si sám pro sebe a přinutil se kývnout.

Okran z Kasy zvedl bradu.

„Elderové vyslali do království smrtelníků posly a já byl pověřen na jejich žádost odpovědět, stejně jako tvoji rytíři. O krvi impéria Cor nebo magické moci vřeten toho vím málo a věřím tomu ještě málo. Ukradený meč? Znovuotevřený průchod? Celé mi to zní spíš jako spor mezi dvěma bratry, ne jako něco, co by představovalo hrozbu pro velká království Wardu,“ odfrkl si a potřásl hlavou. „Ale mým úkolem není věřit tomu, co tvrdí nějaký panovník elderů, nebo před čím nás varuje Cortael. Mým úkolem je pouze postavit se tomu, co by mohlo nastat. Otočit se k tomu zády by znamenalo příliš velké riziko. Přinejhorším se nestane vůbec nic a nikdo se neobjeví.“ Pak ovšem jeho hřejivý pohled zaváhal. „A přinejlepším zachráníme říši dřív, než si vůbec uvědomí, že byla v nebezpečí.“

„*Kore-garay-sida*.“

Sáhnout po jazyku matčina lidu bylo snadné. Andry se mu v dětství dobře naučil. Ta slova mu zněla sladce jako med.

Bohové si to tak přejí.

„*Ambara-garay*,“ odpověděl Okran a dokončil modlitbu skloněním hlavy v přílbici. *Měj v bohy důvěru*. „Nezmínil ses, že ovládáš kasštinu, zbrojnoši.“

„Naučila mě ji matka, můj pane,“ vysvětlil Andry a napřímil se. Byl téměř sto osmdesát centimetrů vysoký, nicméně v Okranově atletickém stínu si stejně připadal malý. Vyrostl v Ascalu a byl zvyklý, že si lidé všímají jeho tmavší pleti. Byl hrdý na dědictví, na něž

poukazovala. „Narodila se v Nkonabu. Je dcerou klanu Kiane.“ Rodina jeho matky byla známá i na severu.

„To je vznešený rod,“ podotkl rytíř s úsměvem. „Až tohle celé skončí a naše životy se vrátí do původních kolejí, měl bys mě navštívit v Benai.“

V Benai, pomyslel si Andry. Ve městě ze zlata a ametystů rozkládajícím se na zelených březích řeky Nkon.

V domovině, jež se mu dosud nezhmotnila, v matčiných pohádkách, v písni, která mu zněla v mysli. Ten sen ale nemohl trvat věčně. Pršelo, byla zima a skutečnost nešlo ignorovat. Na stav rytířský si bude muset počkat ještě nějaké tři čtyři roky. *Celou věčnost, zdálo se Andrymu. Navíc je tu celá řada dalších věcí. Mé postavení v Ascalu, má budoucnost, má čest. Ztěžklo mu srdce. Rytíři si nemůžou cestovat, kam se jim zachce. Musí chránit slabé, pomáhat bezmocným, a především sloužit svému království a své královně. Ne jezdit po světě.*

Taky musím myslet na matku, když už ji zrazuje zdraví.

Andry se přinutil k úsměvu. „Až tohle celé skončí,“ přikývl a zamával Okranovi, který se už lehkým krokem vydal po mokré trávě dolů z kopce.

Měj v bohy důvěru.

Na úpatích vysokých hor Allwardu, obklopen hrdiny a nesmrtelnými, Andry přítomnost bohů rozhodně vnímal. Kdo jiný by taky mohl vyslat na takovou cestu obyčejného zbrojnoše, syna zahraniční šlechtičny a nízko postaveného rytíře, který nezdědil žádný hrad ani jméno?

Zítřka už ale budu někým jiným. Až tohle celé skončí.

Na okraji mýtiny se mezitím nesmrtelný princ ionský připojil ke Cortaelovi a soustředěně se zadíval do lesa. Dokonce i ze svého místa nahoře na kopci Andry viděl, že se tváří vážně.

„Už je slyším,“ řekl. Ta slova zněla jako prásknutí bičem. „Jsou tak půl míle odsud. Jenom dva, jak jsme očekávali.“

„Na toho čaroděje bychom ale měli mít nějakou pojistku,“ zavolal Bress. Sekera, kterou měl přehozenou přes rameno, se v odrazu světla zaleskla jako úsměv.

Nesmrtelní ze Sirandelu se k němu otočili a zadívali se na něj jak na malé dítě.

„To my jsme ta pojistka, Býkojezdče,“ sdělil mu Arberin jemným hlasem s přízvukem neuchopitelného rodného jazyka.

Žoldněř stiskl rty.

„Rudý je jen taškář, co rád do všeho strká nos, nic víc,“ houkl Cortael, aniž by se ohlédl. „Obestupte chrám. Držte formaci.“ Muž s krví Dávného Coru byl rozeným vůdcem uvyklým rozkazovat. „Taristan se mezi námi pokusí nějak proklouznout a otevřít přechod dřív, než ho stačíme zastavit.“

„To se mu nepodaří,“ zaburácel Dom a vytasil svůj mohutný obouruční meč.

Okran souhlasně uhodil svým kopím o zem, zatímco bratřenci Northovi zařinčeli štíty. Sir Grandel se napřímil, narovnal ramena a zatvářil odhodlaně. Připojili se k nim i nesmrtelní se svými meči a luky a šípy. Společníci byli připraveni.

Mračna se konečně protrhla a místo studeného mrholení se spustil liják. Andry se v provlhlém oblečení zachvěl zimou.

Cortael pozvedl meč říší směrem k cestě. Po ostří meče začaly stékat kapky deště a překryly prastaré runy v oceli. Voda mu prýštila i po tvářích, ale on bouří odolával jako kamenná socha. Andry věděl, že Cortael je smrtelník, v tu chvíli mu ovšem připadalo, jako by nad ním čas žádnou moc neměl. Vypadal jako záblesk ztracené říše, kterou člověk jen krátce zahlédl, jako škvírou v zavírajících se dveřích.

„Společníci říše,“ zvolal Cortael mocným hlasem.

Kdesi v horách zahřměl hrom. *Bohové Wardu se dívají*, napadlo Andryho. Cítil, jak na ně upírají zrak.

Najednou se rozpršelo ještě víc. Z oblohy padaly závoje vody, které brzy proměnily travnaté plochy v bahno.

Cortael ale necouvl. „Zvon chrámu neodbíjel po tisíc let,“ pokračoval. „Od té doby do něj nikdo ani nevkročil, ani neprošel vřetenem. Můj bratr má v úmyslu stát se prvním. Ale neuspěje. Nepodaří se mu to. Ať ho sem dnes dovedl jakýkoli nekalý záměr, tady *skoní*.“

Meč v jeho rukách se zaleskl v odrazu blesku, který rozčísil nebe. Cortael sevřel jílec ještě pevněji.

„V krvi Dávného Coru a meči říší koluje moc. Dost silná na to, aby znovu otevřela přechody. Je naší povinností zabránit mému bra-

trovi v této zkáze. Zachránit říši. Zachránit Ward,“ promluvil Cortael a zadíval se jednomu po druhém Společníkům do očí. Andrymu naskočila husí kůže, když se oťrel pohledem i o něj. „Dnes bojujeme za zítřek.“

Cortaelovo odhodlání sice nijak nezmírnilo strach, který Andrymu Trellandovi začal narůstat v srdci, dodalo mu nicméně sílu. I když jeho povinností má být jen dívat se a otírat krev, on necouvne. Poslouží Společníkům i Wardu všemi způsoby, jimiž bude moct. Dokonce i zbrojnoš může být odvážný.

„Ten zvon neodbějel po tisíc let,“ zopakoval Cortael. Vypadal jako voják, ne jako princ. Jako obyčejný smrtelník bez vznešené krve, jen pověřený úkolem. „A nebude odbíjet ani po další tisíc.“

Znovu zahřmělo, tentokrát blíž.

A zvon začal odbíjet. Společníci sebou trhli jako jeden muž.

„Držte pozice,“ zvolal Dom, zatímco mu vítr rozevlál zlaté vlasy. „To je práce Rudého. Pouhá iluze!“

Hlas zvonu zněl dutě a plně zároveň, jako volání i varování. Andry z něj cítil jeho hněv i zármutek. Jeho ozvěna jako by se nesla skrz všechny říše a staletí do minulosti i budoucnosti. Andrymu něco říkalo, aby od toho zvonu zmizel, co nejdál to půjde. Přesto začal pěsti a zůstal stát na místě. *Necouvnu.*

Sir Grandel vycenil zuby a plácl se do prsou, až ocel zařinčela. „Se mnou!“ zakřičel starý pokřik Lví strážce. Northové mu odpověděli stejnou mincí.

Andrymu se z toho rozbušilo srdce.

Z kopce zahlédl dvě postavy kráčející po cestě. Občas se mu ztratily v dešti.

Ten, který si říkal Rudý, se jmenoval výstižně, zahalený v plášti barvy čerstvě prolité krve. Měl sice kápi, Andry mu ale přesto viděl do tváře. *Čaroděj.* Byl mladý, hladce oholený, se světlou pleť a vlasy plavými jako sláma. Jeho oči i na takovou dálku vypadaly rudé. Rozzechvělým pohledem přejel všechny Společníky od hlavy až k patě, zatímco mlčky pohyboval rty a vyslovoval cosi, co nikdo neslyšel.

Druhý z nich na sobě neměl žádnou zbroj, jen koženou košili a kalhoty a kabátec, který měl stejný odstín jako bláto. Vypadal jako

zločinec, jako stinný protipól bratra zářícího jako slunce. Tvář skrýval pod přilbicí, zpod níž mu vyčuhovaly temně rudé vlnité vlasy.

Jeho meč, dvojčec toho Cortaelova, zůstával zasunutý v pochvě osázené červenými a fialovými drahokamy, které mu mezi prsty prosvítaly jako západ slunce. *Zcizitel meče.*

Takže tohle má být ta zkáza celé říše, pomyslel si Andry poněkud zaraženě.

Cortael držel zbraň v pohotovosti. „Jsi blázen, Taristane.“

Zvon se znovu zhoupl a odbil.

Druhý ze synů Dávného Coru jen tiše stál a poslouchal vyzvánění. Pak se usmál tak zářivě, že to bylo vidět i zpod jeho přilbice.

„Jak dlouho už jsme se neviděli, bratře?“

Cortael neodpovídal.

„Od narození,“ odpověděl si nakonec Taristan sám. „Vsadím se, že ses měl dobře, když jsi vyrůstal v Ioně. Požehnaný mocí vřetene od prvního nádechu.“ Přestože Taristan působil bezstarostně a hovořil téměř žoviálním tónem, Andry z něj cítil napětí. Jako by se díval na divokého psa odhadujícího sílu šlechtěného ohaře. „Až do toho posledního.“

„Kéž bych mohl říct, že je mi potěšením se s tebou setkat, bratře,“ řekl Cortael.

„Vrať, cos ukradl, zloději,“ zavrčel Dom stojící vedle něj.

Taristan rychlými prsty povytáhl meč z pochvy a odhalil kousek ostří. Jeho ocel se zaleskla i v té plískanici a odhalila runy spletené jako pavoučí síť.

„Jestli chceš,“ ušklíbl se, „klidně si ho pojd' zkusit vzít zpátky, Domacridhane.“ Elderovo celé jméno znělo z jeho úst tak zvláště, jako by mu ani nestálo za námahu. Uštěpačně máchl mečem. „Jestli na tom jsi jako pokladnice tvého rodu, pak selžeš. A kdo vůbec jsi, že mi odpíráš rodové právo? I když jsem mladší, ten navíc, je spravedlivé, abychom oba měli meč našich předků, naší ztracené říše.“

„Skončí to masakrem,“ zahřměl Cortael. „Vzdej se a já tě nebudu muset zabít.“

Taristan popošel o krok vpřed – s elegancí tanečnicka, ne válečnicka. Cortael jeho pohyb zrcadlil a přiložil mu ostří k hrdlu.

„Elderové z tebe vychovali tohle, Cortaeli,“ poznamenal Taristan. „Válečníka, učence, šlechtice v očích smrtelníků i nesmrtelných. Dědice dávno ztracené říše. A to všechno proto, abys udělal to, co jsem udělal já. Abys znovu rozpáral vřetena. Znovu propojil říše. Dovolil jejich lidu vrátit se do domoviny, kterou po staletí neviděli,“ pokračoval a sklouzl pohledem k Domovi. „Nebo se snad pletu, elders?“

„Probudit vřeteno násilím znamená uvrhnout všechny říše v nebezpečí. Klidně bys kvůli vlastním cílům přinesl zkázu celému světu,“ zaburácel Dom, jemuž začínala z obličejů sklouzávat maska klidu.

Taristan popošel blátem o další krok. „Zkázu některým, slávu jiným.“

Plášť elderova klidu zmizel stejně rychle, jako by ho sám zahodil. „Ty *zrůdo*,“ zařval Dom a vytasil meč.

Taristan se znovu vyzývavě ušklíbl.

On se tím baví, uvědomil si najednou se znechucením Andry.

„Vřeteno nemůžeš násilně probudit,“ zavrčel Dom. „Důsledky by byly...“

„Šetři dech,“ zarazil ho Cortael. „Jeho osud už je daný.“

Taristan ztuhl.

„*Můj osud že je daný?*“ sykl jemným, ale nebezpečným hlasem, hrozivým stejně jako čepel pod závojem z hedvábí. Jeho hněv sílil stejně jako bouře na nebi.

Andry stál sice nahoře na kopci, ale i tam cítil, jak se mu rozbušilo srdce a zrychlil dech.

„Vybrali tebe, vycvičili tebe a tobě vtoukali do hlavy, že jsi něco víc, navrátivší se císař s krví Dávného Coru a zrozený z vřetene říší,“ procedil skrz zuby Taristan. „Poslední zástupce prastarého rodu zrozený pro slávu. Jak zářný osud pro prvorozeného syna rodičů, které jsme nikdy nepoznali.“

Pak zabručel, popadl oběma rukama přilbici a strhl si ji z hlavy, aby odhalil svou podobu.

Andrymu spadla čelist.

Viděl před sebou stát dva bratry, stejně jako odraz v zrcadle.

Dvojčata.

Přestože tam, kde Cortael působil jemně, vypadal Taristan drsně, Andry je od sebe sotva dokázal rozeznat. Oba měli stejně pohlednou tvář, pronikavé oči, ostře řezané čelisti, úzké rty, vysoko posazená obočí a tu zvláštní auru vzdálenosti jako všichni, kteří se zrodili z krve říší. Odlišní od jiných smrtelníků, podobní jen jeden druhému.

Cortael zaskočeně couvl. „Taristane,“ hlesl tiše, až to málem zaniklo v dešti.

Zcizitel meče vytasil vlastní ostří dlouhým, pomalým pohybem, který jako by zpíval v harmonii se zvonem.

„Každý sen, který jsi kdy snil, ti byl dán. Každá cesta, po níž ses vydal, předem vybrána,“ pokračoval Taristan, zatímco déšť bičoval jeho meč.

„To *tvůj* osud byl vybrán. V den, kdy ses narodil, Cortaeli. Ne můj.“

„A co si tedy volíš dnes, bratře?“

Taristan zvedl bradu. „Volím život, který jsem měl vždycky žít.“ Pekelný zvon znovu zaduněl, tentokrát jakoby hlubším hlasem.

„Dal jsi mi možnost se vzdát,“ pousmál se Taristan. „Obávám se, že já ti to samé nabídnout nemohu. Ronine?“

Čaroděj zvedl ruce dlaněmi vzhůru. Byly bílé jako sníh.

Všichni ze Sirandelu zareagovali rychleji, než si Andry myslel, že je vůbec možné, a vzduchem zasvištěly tři šípy mířící čarodějovi přímo do srdce, do hrdla a do oka. Jenže všechny pár centimetrů před Roninem shořely na prach. Vzduch rozčísly další šípy, opět rychleji, než by Andry věřil, že je možné. I ty pod Roninovým rudým pohledem shořely a v lžáku z nich zbyl sotva kouř.

Cortael se rozmáchl mečem s úmyslem rozseknout Ronina vejpůl.

Ale Taristan byl rychlejší a vykryl jeho útok, až ocel zařinčela. „Co ty ses naučil v paláci,“ sykl do bratrovy identické tváře, „to já se naučil v bahně líp.“

Čaroděj sepal dlaně. Vtom se ozvalo skřípění kamene, další zahřmění a syčení vařící se tekutiny, jako když prská olej na rozpálené pánvi. Andryho zachvátila hrůza. Pohlédl na chrám, který byl dříve prázdný, ale teď už ne. Teď jeho dveře rozrazil tucet zsinálých, sazemí a prachem potřísněných rukou. Jejich kůže byla celá popraskaná

a rozedraná. Buď pod ní prosvítaly kosti, nebo mokvající krvavé rány. Do tváří jim Andry neviděl, za což byl vděčný. Nedokázal si skoro ani představit, jak děsivě musely vypadat. Ze středu chrámu vycházely záblesky horkého světla tak jasné, až člověka oslepovaly, po nichž se ven vždy vyhrnuly další stíny a vyrazily na mýtinu.

Společníci se ně vylekaně zadívali.

„Spálená říše,“ hlesla Rowanna ze Sirandelu a vytřeštila zlaté oči stejně, jak Andry věděl, že je třeští sám, přestože neměl nejmenší tušení, o čem mluví. Rowanna se na chvíličku přestala dívat na chrám a zabloudila pohledem ke koním uvázaným nahoře na kopci. Nebylo těžké uhádnout, na co myslí.

Nejraději by utekla.

„Vřeteno?“ zařval dole Cortael na Taristana, zatímco jejich meče byly stále ještě zaklesnuté do sebe.

Taristan se potměšile usmál. „To už se probudilo a přechodový most stojí.“ S tím neskutečně rychle mávl paží a uhodil Cortaela loktem přímo do obličeje, až kosti zapraskaly. Velký válečník se zapotácel a upadl. Ze zlomeného nosu se mu řinul proud rudé krve. „Za jak velkého *hlupáka* mě máš?“

Dom vyrazil válečný pokřik elderů a vyskočil do vzduchu. Letěl lадným obloukem, dokud čaroděj nezvedl ruku a s naprostou samozřejmostí ho neodmávl do bahna o několik metrů dál.

Odporná tlející těla se mezitím drala skrz vřetenou ven z chrámu po desítkách, až zakopávala jedno o druhé. Některá už byla zpřelámaná a vlekla se po roztržitých končetinách chrastících v mastné černé zbroji. Vypadala jako smrtelníci, které někdo obrátil vnitřnostími ven. Většina jich třímala nějaké zbraně. Zrezivělé železné meče, sekery plné zářezů, zlomené dýky, roztržitěná kopí. Rozbité, ale pořád ostré, pořád smrtící. Zasypala je sprška šípů. Elderové ze Sirandelu jimi pokosili jejich první vlnu jak obilí. Šlo je sice zneškodnit, jejich počet přesto neustále narůstal. Linul se z nich nezaměnitelný pach kouře a spáleného masa a horký vítr vanoucí skrz vřetenou z chrámu ven s sebou přinášel oblaka prachu.

Andry se nemohl ani hnout, nedokázal ani dýchat. Jenom tam stál a zíral, jak se zjizvená a krvavá armáda ze ztracené říše nemrtvých

sesypala na Společníky. *Jsou živí? Jsou mrtví?* Andry ani to nevěděl. Kolem Cortaela s Taristanem nicméně udržovali zvláštní kruh. Jako kdyby měli rozkaz nechat bratry bojovat muž proti muži.

Okranovo kopí tančilo vzduchem a probodávalo ladnými pohyby hrdla. Gallandští rytíři se seskupili do dobře nacvičeného trojúhelníku a dali se do litého boje, meče zbrocené černou a rudou krví. Surim a Nour prolétli vřavou jako záblesk rozkmitaných dýk a krátkých mečů, po němž zůstávala spoušť, jak si klestili cestu hradbou těl. Nemrtví pištěli a bojovali. Jejich hlasy zněly v důsledku rozervaných hlasivek nelidsky, ječivě a roztrpčeně. Andry stále sotva dokázal rozeznat jejich obličej. Byly buď zcela vybledlé, s holými lebkami a pleť barvy kostí, nebo celé až příliš krvavě zjizvené či polité kapajícím olejem. Všude po těle se jim slupovaly šupinky popela, takže připomínali na prach spálené dřevo sežehlé až na samou dřev.

Měl to být boj dvou proti dvanácti, uvědomil si zděšeně Andry. Ale tohle je boj dvanácti proti desítkám, stovkám dalších.

Koně začali frkat a škubat za provaz. Vycítili nebezpečí, krev a ze všeho nejvíc syčení vřetene v srdci chrámu, jež je děsilo až do morku kostí.

Taristan s Cortaelem kolem sebe kroužili. Cortael měl zbroj naplň špinavou od bláta. Po bradě a kyrysu s rytinou paroží mu stékala krev. Jejich meče se do sebe s řinčením opět zaklesly. Cortael ztělesňoval sílu a dovednost, zatímco Taristan připomínal pouliční kočku. Byl věčně v pohybu, neustále na špičkách, v jedné ruce meč, ve druhé dýku, přičemž obě využíval stejnou měrou. Napadal, vyhýbal se, dokázal ve svůj prospěch obrátit i dešť a bahno. Cenil zuby, křenil se a prskal bratrovi do tváře krev. Pak zasadil Cortaelovi ránu do ramene chráněného jen lehkou zbrojí a kroužkovou košilí. Cortaelova tvář se stáhla bolestí, přesto ale bratra popadl kolem pasu. Dvojčata se svalila na zem a začala se svíjet v blátě.

Andry to celé sledoval bez mrknutí oka, jako přikovaný na místě. *Co mám dělat? Co mám dělat?* Ruce i celé tělo se mu třásly. *Tak tas meč, zatraceně. Bojuj. Je to tvoje povinnost. Chceš se stát rytířem a rytíři nemají strach. Skutečný rytíř by tu jen nestál a nezáral. Skutečný rytíř by se rozběhl dolů z kopce vstříc bitevní vřavě s vytaseným mečem a štítem.*

Bláto dole pod kopcem mezitím zrudlo krví.

Skutečný rytíř by tu položil život.

Jako první vykřikl Arberin.

Jeden z nemrtvých ho popadl za rudé vlasy a vysápal se mu na záda. Hned za ním další a další a další, až čirá tíha těl srazila eldera k zemi. Měli spoustu mečů. Z bílé oceli, černého železa, staré, děravé, ale pořád dost ostré.

Snadno mu rozřezali svaly.

Rowanna s Marigon se ke svému druhovi probojovaly, ale našly jen krvácejícího padlého, z něhož nesmrtelný život už vyprchal.

I Sir Grandel a Northové už začínali ztrácet půdu pod nohama a jejich trojúhelník se s každou další vteřinou zmenšoval. Meče tančily vzduchem, štíty řinčely, roztráštěné ochranné rukavice se jim zařezávaly do masa. Kolem nich se vršily hromady těl, všude blede končetiny a usekané hlavy. Edgar zakopl jako první. Jako by padal do vody, zpomaleně, jako by si už uvědomil, že je konec. Pak ho sir Grandel popadl za kabát a vytáhl zpět na nohy.

„Se mnou!“ překřičel hluk boje. Na cvičišti v paláci ten pokřik znamenal jen *drž krok, buď silný, snaž se víc*. Dnes ovšem znamenal jednoduše *zůstaň naživu*.

Býkojezdec řval a máchal kolem sebe sekerou, která pokaždé podřízla řadu hrdel. Zbroj měl umazanou od rudé krve a černé kolomazi. Nedokázal ale udržet tempo. Andrymu se chtělo křičet, když přílbice s rohy Bresse Býkojezdce zmizela pod přílivem těl.

Vteřiny mu připadaly dlouhé jak hodiny a každá smrt jako celý život.

Jako další padla Rowanna, napůl utopená v kaluži krve, se sekerou zaseknutou přímo v páteři.

Kyrys Raymona Northa vzápětí prorazil úder kladiva. Jeho poslední sípavý nádech přehlušil celou bitevní vřavu. Edgar se k němu sklonil, nechal meč mečem a vzal bratrancovu hlavu do dlaní. I přes nejvyšší úsilí sira Grandela se na klečícího rytíře sesypala horda zubatých ozbrojených stvůr.

Andry znal Northovy od útlého dětství. Nikdy by ho nenapadlo, že se bude dívat, jak umírají. Navíc tak bídně.

Sir Grandel byl těžký, nebylo snadné ho strhnout na zem, přestože se o to nemrtví pokoušeli. Zvedl oči a zadíval se přímo na kopec na Andryho. Ten se přistihl, jak na pána bezmyšlenkovitě gestikuluje, aby utekl z boje. *Se mnou. Zůstaňte naživu.* Kdykoli jindy by mu sir Grandel za takovou zbabělost vynadal.

Tentokrát ale poslechl a dal se na útek.

Stejně tak Andry. Najednou třímal v ruce meč a jeho tělo se pohybovalo rychleji než jeho mysl, když nohama klouzal blátem. *Jsem zbrojnoš sira Grandela Tyra, rytíře Lví stráže. Tohle je má povinnost. Musím mu pomoci.* Veškeré ostatní myšlenky se mu vykourily z hlavy stejně jako strach. *Musím být statečný.*

„Se mnou!“ vykřikl Andry.

Sir Grandel spěchal, jenže ty stvůry ho pronásledovaly, chytaly ho za nohy a stahovaly zpět. Zvedl ruku v rukavici s prsty roztaženými od sebe. Nesnažil se ničeho zachytit, ničeho se neprosil, nežádal ani o pomoc, ani o ochranu. Místo toho jen vytřeštil oči.

„UTÍKEJ, TRELLENDE!“ zařval. „UTEČ!“

Poslední rozkaz sira Grandela Tyra Andrym naprosto otrásl. Ztuhl a zadíval se do rudé změti masakru pod kopcem.

Jeden z nemrtvých rytíři vytrhl meč z ruky. Sir Grandel bojoval dál, ale boty se mu bořily do bahna, až nakonec uklouzl a rozplácl se na zem. Zaryl nehty do mokré trávy.

Andrymu vyhrkly do očí slzy. „Se mnou,“ zašeptal hlasem znějícím jako květina podléhající dechu mrazu.

Nedokázal se dívat, jak se do pána zabodává jeden meč, potom druhý. Před očima mu vyvstaly černé mžítiky, v nichž se okolní svět utopil. Pach krve, hníloby a popela pohltit vše ostatní. *Musím utéct,* vzpomněl si. Nohy jako by měl z rosolu.

„Hni se,“ sykl sám na sebe a přinutil se o krok couvnout. Měl pocit, že se na něj dívá jeho otec. I sir Grandel. Rytíři padlí v bitvě, rytíři, kteří splnili svou povinnost a nezřekli se vlastní cti. Takoví rytíři, jakým on se nikdy nestane. Schoval meč zpátky do pochvy a nahmatal otěže.

Tělo Noura už leželo na chrámových schodech, bez života, s pružnými končetinami roztaženými na mramoru. Krásné i ve smrti. Ma-

rigon neskrývaně plakala pro Rowannu, aniž by ustávala ve smrtícím rytmu boje. Hlasitě vyla a vlasy jí poletovaly všude kolem. Už nevy-
padala jako liška, ale jako vlčice s rudou srstí. Naživu byli ještě Surim
a Dom, kteří se snažili probojovat ke Cortaelovi.

Okranovi se kopí rozstúplo u nohou, ale stále ještě měl meč a štít. Bílá zbroj rytíře z Kasy se zalila rudou krví a orel se zbarvil čerstvou
kořistí.

Andry roztřesenýma rukama rozvázal otěže svému koni. Pak se
obrátil k tomu Okranovu, stiskl zuby a přinutil prsty, aby se znovu
pohnuly. Měl je zdřevěnělé strachem, nešikovné, zatímco odvažoval
rytířova koně. *Aspoň tohle udělat můžu.*

Cortael s Taristanem se bili v samém oku krvavého hurikánu.
Pod nohama se jim čerilo bahno a okolní zem připomínala turnajo-
vé bojiště. Cortael už vypadal stejně jako jeho bratr, otrhaně a zna-
veně, vzdálený obrazu prince nebo snad císaře. Oba vyčerpaně od-
dechovali a sotva se drželi na nohou. Každý jejich výpad byl o něco
pomalejší a o něco slabší.

Ronin stál přede dveřmi do chrámu, kde ve vzduchu vířila smítka
popela. Pořád ještě držel paže roztažené dlaněmi k nebi, ale Andry
dobře věděl, že nevzývá žádného boha. Trochu zaklonil hlavu, usmál
se na zvonici a zvon mu v odpověď znovu odbil, pokud je něco ta-
kového vůbec možné.

Vtom nebe rozčlisl blesk, právě ve chvíli, kdy se meče řízí do sebe
znovu zaklesly. Obě ostří na okamžik zajiskřila purpurově bílou září.

Jeden z koní zaržál a vzepjal se na zadní, přičemž přetrhl provaz,
na němž byli ostatní koně uvázaní. Všichni vystřelili pryč, Andry stačil
jen zaklít. Kožené otěže mu klouzaly mezi prsty. Andry stiskl a v du-
chu se připravil na to, že ho kůň vzápětí strhne na zem a stáhne dolů
z kopce. Ale Domův bílý hřebec jen hlasitě zafřkal a nechal se udržet.

Vzápětí Andrymu znovu zlomil srdce další výkřik, v kaštině. Okran
padl, tělo prošpikované meči. Zemřel s očima upřenýma k nebi, jako
by na něm hledal orla, na jehož křídlech by doletěl domů.

Na druhé straně mýtiny utála sekera Marigon paži a pak i hlavu.

Surim s Domem řvali, ale dostat se k ní nemohli. Byli jako dva
ostrůvky v krvavém moři. Jako první se vlny zavřely nad Surimem.

Zapískal na svého koně, ačkoli jeho houževnatý poník si k němu už razil cestu sám. Nemrtví však zvíře rozsekali dřív, než se k pánovi dostalo. A to byl i Surimův konec.

V Andrym by se nedořeзал už ani hlasu, ani myšlenky, dokonce ani modlitby ne.

Cortael v udusaném kruhu vztekle zakřičel a znovu v sobě našel sílu k lítému boji. Jediným máchnutím meče vyrazil Taristanovi z rukou dýku, která se zabodla hluboko do bagna, a dalším pak prorazil jeho obranný manévr a zaryl bratrovi meč říší hluboko do srdce.

Andry ztuhl, jednu nohu ve třmeni. Ani se neodvažoval doufat.

I armáda nemrtvých se zastavila a krvavé čelisti zůstaly viset rozervené dokořán. Ronin stojící na schodech trochu svěsil paže, div mu šarlatové oči nevypadly z důlků.

Taristan klesl na kolena i s mečem zasazeným hluboko v trupu. Chvilí jen šokovaně zíral. Cortael nad ním stál. Z tváře mu nesálaly radost ani triumf. Jako by ji měl vytesanou z kamene, jediný pohyb na ní způsobovaly kapky deště, který ho omýval.

„Způsobil sis to sám, bratře,“ řekl pomalu. „Přesto tě žádám o odpuštění.“

Jeho dvojče se přidušně zajíкло. Taristan se z posledních sil pokoušel formovat slova.

„Není to... není tvoje vina, že ses narodil jako první. Ne-není tvoje vina, že tě vybrali,“ koktal Taristan, zíraje na své zranění. Když pak ale černé oči zvedl, sálalo z nich odhodlání a zatvrzelost. „Ale neustále mě podceňuješ. A to už tvoje vina je.“

S tím se zašklebil a vlastnoručně si vytáhl zvlhlé, rudé ostří z těla.

Andry nemohl uvěřit vlastním očím.

„Ten zvon neodbýjel bohům už tisíc let,“ prohlásil a s mečem říší v každé ruce znovu vstal. Zrůdy kolem něj se začaly podivně chechtat, jako když bzučí hmyz. „A tvým bohům neodbývají ani dnes. Odbývají bohu mému. Jemu. Času Osudu.“

Cortael se samým zděšením zapotácel. Bezbranně zvedl ruku, jako by apeloval na neexistující slitování zapomenutého bratra. „Ty zničíš Ward kvůli koruně?!“

„Král z popela je pořád král,“ zaskřehotal Taristan.

Dom se začal probíjet změtí těl ke svému příteli.

Nestihne to, věděl Andry a oči se mu zalily slzami. Je příliš daleko, příliš daleko.

Taristan zabodl Cortaelův meč do bláta vedle sebe a dal přednost meči vlastnímu. Cortael neměl bratra jak zastavit. Nebylo kam ustoupit, nebylo kam utéct. Celá jeho tvář se zkrivila a princ byl ponížěn na žebráka.

„Bratře...“

Ostří mu nelítostně projelo zbrojí a proklálo mu srdce. Dědic Dávného Coru klesl na kolena s hlavou pohupující se na ramenou.

Taristan se o něj jednou nohou zapřel, vytáhl mu meč z hrudi a nechal jeho tělo padnout k zemi. „A mrtvý bojovník je pořád mrtvý,“ sykl nenávisťně.

Pak znovu pozvedl zbraň, připraven rozsekat bratrovu mrtvolu na kusy.

Jeho meč však narazil na jiný, na ostří z Iony, jež svíral poslední živý Společník.

„Nech ho,“ zavrčel Dom jako rozzuřený tygr a snadno Taristana odstrčil.

Pak se postavil mezi něj a padlého druhu, odhodlán k dalšímu boji, přestože byl zraněný, obklíčený, dávno poražený. Cortaelův meč, zakrvácený a zbytečný, stále ještě trčel z bláta. Jako náhrobní kámen čekající i na něj.

Taristan se pobaveně rozesmál. „Vypráví se, že tvůj rod je odvážný a vznešený, velikost sama z masa a kostí. Mělo by se vyprávět i to, že jste hloupí.“

Domovi zaškubalo v koutcích úst, jako by se i on chtěl pousmát. Jeho oči, oči eldera z říše nesmrtelných, byly až neskutečně zelené. Na okamžik se zadívaly na kopec, na zbrojnoše pevně usazeného v sedle bílého hřebce.

Andrymu se rozbušilo srdce. Odhodlaně stiskl čelist a jednou, jedinkrát přikývl.

Elder zapískal, vysoko a jasně. A jeho kůň se rozletěl jako vítr dolů z kopce. Ne však do bitevní vřavy, nýbrž okolo ní, okolo nemrtvých, okolo těl, okolo padlých Společníků, jejichž životy vyhasly.

S rychlostí, jež náleží jen nesmrtelným, se Dom po hlavě vrhl pro Cortaelův meč říší zabodnutý v bahně. Jakmile se překulil, aby znovu vyskočil na nohy, vrhnul jím jako oštěpem, vzhůru, přes zjizvené hlavy armády nemrtvých. Letěl jako šíp vystřelený z luku, jako poslední výdech vítězství nad absolutní porážkou.

Taristan vzteky řval, zatímco se meč a hřebec hnali vstříc jeden druhému.

Andryho svět se zúžil do jediného záblesku oceli, která se zabodla do mokré trávy před ním. Vnímал tělo koně, na němž seděl, čistou směs svalů a strachu. Umění jízdy ovládal skvěle, na boj v sedle byl dobře cvičený. Pevně stiskl stehna, svezl se na stranu a natáhl snědé prsty.

V dlani ho zastudil meč říší.

Celá armáda začala vřeštět, ale bělouš nezpomalil. Andrymu bušilo srdce v rytmu kopyt, která pod ním zběsile cválala. Jako by měl v hrudi zemětřesení. Myšlenky měl rozmazané, před očima se mu míhaly tváře padlých Společníků, jejichž konec se mu tak nesmazatelně vryl do paměti. Nezazní jim žádné písně. Nebudou se o nich vyprávět žádné legendy.

Bylo to příliš. Všechny jeho myšlenky se nakonec roztržily, aby se slily v jednu jedinou.

Selhali jsme.

1.

DCERA PAŠERAČKY

Corayne

Bylo vidět na míle daleko. Krásný den na závěr dlouhé cesty.

A krásný den na započítí nové.

Corayne siskarské pobřeží v tuhle roční dobu milovala. Ta rána začínajícího léta. Žádné jarní bouřky, žádné dunění hromu, žádné zimní mlhy. Žádné výrazné barvy, žádná nádhera. Žádné iluze. Nic než nedozírný modrý horizont Dlouhého moře.

U pasu se jí pohupovala kožená brašna, v níž se skrývala její účetní kniha. Svazek plný map a seznamů měl cenu vlastní váhy ve zlatě, zvláště dnes. Nadšeně si vykračovala po útesech cestou pocházející ještě z dob Dávného Coru a mířila po dlážděných kamenech do Lemarty. Tu cestu znala stejně důvěrně jako tvář vlastní matky. Pískově hnědou, větrem ošlehanou, nikoli sluncem spálenou, nýbrž sluncem pozlacenou. O nějakých patnáct metrů níž se Dlouhé moře rozbíjelo o skály, které v rytmu vlnobití skrápělo vodní tříští. Na okolních kopcích rostly olivovníky a cypřiše a foukal příjemný vítr vonící po soli a pomerančích.

Krásný den, napadlo jí znovu a obrátila tvář ke slunci.

Vedle ní kráčel její strážce Kastio. Starý siskarský námořník měl tělo ošlehané desítkami let strávenými na moři, vlasy šedé, obočí černé a husté a byl tmavě opálený od hlavy k patě. Zvláštní rytmus jeho kymácivé chůze diktovala bolavá kolena.

„Zdalo se ti zas něco?“ zeptal se Corayne a úkosem se na ni podíval. Jeho jasně modré oči v její tváři pátraly s přesností orla.

Corayne zavrtěla hlavou a unaveně zamrkala. „Jenom se těším, nic víc,“ řekla a přinutila se k letmému úsměvu, kterým ho chtěla uklidnit. „Víš, že když se má loď vrátit, sotva spím.“

Ošálit starého námořníka nebylo těžké.

Do mých snů mu nic není, stejně jako nikomu jinému. Rozhodně by o nich pověděl matce, která by si začala dělat starosti, a celé by to tak bylo ještě horší.

Ale stejně mě pronásledují každou noc. A jako by byly čím dál děsivější. Bílé ruce, tváře zastřené stíny. Nějaký pohyb v temnotě.

Vzpomínka na dnešní sen ji zamrazila dokonce i za jasného dne. Přidala do kroku, jako by mohla utéct vlastní myslí.

Loď připlouvaly do lemartského přístavu podél Císařovna pobřeží. Trasa vedla jícnem přirozené zátoky, takže z cesty na ně bylo zřetelně vidět a nemohly se ani nijak skrýt před zraky siskarských strážních věží, které vyčnívaly z útesů jako zbylé zuby někdejšího chrupu. Dosud stojící věže byly stráženy starými vojáky nebo námořníky, kteří už nemohli na moře. Muži na sklonku svých dnů.

„Tak co dnešní ranní počty, Reo?“ prohodila Corayne cestou okolo věže Balliscor, v jejímž okně stál její jediný strážce, chátrající starý muž.

Zvedl dva vrásčité prsty. Jeho pleť připomínala obnošenou kůži. „Za ostroh se zatím dostaly jen dvě. S modrozelenými plachtami.“

Akvamarínové plachty, opravila ho v duchu Corayne, se znakem zlaté tyrijské mořské panny. „Tobě nic neunikne, co?“ řekla, aniž by zpomalila.

Strážce se slabě zasmál. „Sluch už mi sice sloužit přestává, ale oči mám pořád jako ostríž.“

„Jako ostríž!“ zopakovala Corayne, která měla co dělat, aby se pobaveně neušklíbla.

Skutečně, dvě tyrijské galéry už obepluly ostroh Antero. Ve stínech útesů se ovšem mělčinami plížila ještě další loď, těžko postřehnutelná, když člověk nevěděl, kam přesně se dívat. Nebo když dostal zaplaceno, aby se díval jinam.

Napůl slepému strážci věže Balliscor Corayne nic nedala, ve věžích Macorras a Alcora nicméně nechala úplatek jako obvykle. *Koupené spojenectví je pořád spojenectví*, říkala si, jako by slyšela v hlavě matčin hlas.

Tytéž peníze podstrčila strážci městských bran u hradeb Lemarty, přestože přístavní město bylo malé, brána dokořán a Corayne i Kastio dost známí. *Nebo aspoň matka je tu dost známá, dost oblíbená a stejnou měrou i dost obávaná.*

Strážce brány si od ní vzal peníze a pustil je do uliček plných květů šeříků a pomerančovníků, které ve vzduchu voněly natolik, že zcela zakryly pachy z přeplněného přístavu připomínajícího něco mezi malým městečkem a pulzujícím centrem. Lemarta byla zářivé místo. Zdejší domy hrály sytými barvami východu a západu slunce. Za letního rána se to na ulicích hemžilo obchodníky i běžnými obyvateli.

Corayne rozdávala úsměvy stejně jako mince. Používala je jako obchodní artikl. Jako vždycky měla pocit, že mezi ostatní nezapadá, jako by se na ně dívala skrz sklo.

Statkáři přijeli na povozech plných obilí, ovoce a zeleniny. Obchodníci dávali o svém zboží hlasitě vědět snad ve všech jazycích Dlouhého moře. Oddaní kněží kráčeli v zástupech pestrobarevných rouch náležících jednotlivým řádům. Modré tógy uctívačů bohyne vodstev Meiry mezi nimi byly vždy zastoupeny nejpočetněji. Na kvetoucích nádvořích už vysedávali námořníci čekající na příliv nebo správný vítr a popíjeli na sluníčku víno.

Přístavní město mělo mnoho funkcí, především ale bylo křižovatkou. A ačkoli z globálního pohledu byla Lemarta zcela bezvýznamná, nebyl důvod nad ní ohrnovat nos. Byla dobrým místem, kde spustit kotvu.

Ale ne pro mě, pomyslela si Corayne a přidala do kroku. *Už ani o vteřinu déle.*

Bludiště schodišť je dovedlo až do přístavu, kde je vyplivlo na kamennou cestu lemující pobřeží. Od tyrkysových mělčín se nádherně odráželo stoupající slunce. Lemarta shlížela na přístav shora z útesů jako publikum v nějakém amfiteátru.

Lodě z Tyriotu už zakotvily po obou stranách jednoho z delších mol sahajících až nad hlubší vodu. Galéry i molo byly plné změní členů obou vylodujících se posádek. Corayne odtamtud zaslechla útržky tyrijštiny a kasštiny, většina z jejich námořníků ovšem mluvila paramountštinou, obchodním jazykem, kterým se dalo dorozumět po obou stranách Dlouhého moře. Posádky vykládaly bedny a živá zvířata pod dohledem dvou siskarských úředníků, kteří si vše důležité zapisovali do daňových a celních záznamů. Doprovázelo je půl tuctu vojáků v sytě vínových uniformách.

Nic zvlášť kvalitního ani zajímavého, zhodnotila Corayne jejich zboží pohledem.

Kastio taky zamžoural do slunce a zaměřil se na náklad. „Odkud to všechno je?“ zeptal se.

Corayne se usmála stejně rychle, jako odpověděla. „Sůl bude z dolů v Aegiru,“ prohlásila sebejistě. „A vsadím se s tebou o pohár vína, že ten olivový olej je z orisijských sadů.“

Starý námořník se pousmál. „Nesázím se. Spálil jsem se už víc než jednou,“ povzdechl si. „Na obchod máš hlavu, to ti musí každý nechat.“

Corayne trochu zpomalila, jako by zaváhala. „To doufejme,“ řekla příkře.

Na konci vedlejšího mola čekal další úředník, přestože kotviště zelo prázdnotou. Vojáci, kteří doprovázeli jeho, vypadali napůl spící a o okolní dění nejevili sebemenší zájem. Corayne nasadila svůj nejlepší úsměv, strčila ruku do brašny a sevřela v ní poslední, nejtěžší váček. Jeho tíha jí dodávala jistotu stejně jako rytíři štít.

Ačkoli to už dělala mockrát, stejně se jí rozechvěly prsty. *Krásný den na započítí nové cesty*, zopakovala si v duchu. *Krásný den na nový začátek*.

Přes úředníkovu rameno už zahlédla, jak do přístavu vplouvá další loď. Vynořila se přímo ze stínu pod útesy. Nešlo si ji splést. Její temně purpurová vlajka svítila jako maják. Corayne se rozbušilo srdce.

„Celníku Galeri,“ zavolala s Kastiem těsně za sebou. Přestože ani jeden z nich na sobě neměl žádné sváteční šaty a oba byli jen v lehkých letních tunikách, kožených legínách a vysokých botách, vydali

se k sobě navzájem po mole jako vznešenost sama. „Vás vždycky ráda vidím.“

Galeri jí kývl na pozdrav. Byl téměř třikrát starší než ona, pomalu padesátník, a až neuvěřitelně nehezký. Ale stejně se mezi lemartskými ženami těšil oblibě, převážně díky tomu, že měl kapsy plné úplatků.

„*Domiana* Corayne, víte přece, že potěšení je na mé straně,“ odpovéděl a okázale jí potřásl rukou. Váček s penězi přešel z jejích prstů do těch jeho a vzápětí mu zmizel v kabátě. „Dobré ráno i vám, *domo* Kastio,“ dodal a kývl na pozdrav starci. Kastio ho místo odpovědi jen zpražil pohledem. „Dnes víc než obvykle? Jak vypadá Dcera bouře?“

„Dobře,“ odpověděla Corayne s upřímným úsměvem, poté co přešla pohledem galéru blížící se k molu.

Dcera bouře byla větší než dvě tyrijské lodě, o polovinu delší a dvakrát tak krásná, s klounem těsně pod hladinou, který se víc hodil na válečnou než obchodní loď. Byla nádherná. Trup měla natřený tmavou barvou vhodnou na plavby v chladných mořích. S novým ročním obdobím ji čekaly barvy vhodné pro kamufláž v teplých vodách, zelené a pískově žluté pruhy. Prozatím ovšem zůstávala stínem s purpurovou vlajkou siskarské lodi vracující se domů. Při pohledu na dokonale sehraný pohyb vesel manévrujících dlouhou plochou loď do přístavu Corayne věděla, že posádka bude v dobrém stavu.

Na zádi spatřila siluetu ženy. Ten pohled ji zahřál u srdce.

Ostře se otočila zpět ke Galerimu a vytáhla z brašny listinu s rázítkem jednoho šlechtického rodu. „Seznam nákladu, jako vždycky.“ *Zboží, které ještě ani nevyložili.* „Všechny údaje sedí. Sůl a med dovezené z Aegironu.“

Galeri přelétl papír bez zájmu pohledem. „Kam poputujete?“ zeptal se a otevřel si vlastní účetní knihu se záznamy. Jeden z vojáků za ním vstal, aby se vyčural.

Corayne moudře dělala, že si ničeho nevšimla. „Do Lecorry,“ odpovéděla. Hlavního města Siskárie, někdejšího centra známého království, dnes jen stínu původní imperiální slávy. „Jeho Excelenci vévodovi Reccio...“

„To mi bude stačit,“ zamumlal Galeri. Na zboží pro šlechtice se nevztahovala cla a jejich pečeti se daly snadno duplikovat nebo ukrást, pokud k tomu měl člověk sklony, dovednosti a potřebnou kuráž.

Na konec mola už seskočili muži s lany. Hovořili změtí jazyků. Paramountštinou, kaštinou, trečtinou, a slyšet bylo dokonce i zpěvnou rhaširštinu. Směs řečí se mísila se šplouchnutím kotvy, vrzáním lan zavazovaných přes dřevo a šuměním plachet. Corayne to skoro nemohla vydržet, div že nevyskočila nadšením z kůže.

Galeri se zazubil a vysekl jí malou poklonu. Dva zuby mu svítily víc než ostatní. *Ze slonoviny, buď si je koupil, nebo je dostal jako úplatek.* „Výborně, tohle je vyřízeno. Samozřejmě zůstaneme na stráži, abychom na zboží pro Jeho Excelenci dohlédli.“

Víc Corayne postrčit nepotřebovala. Protáhla se kolem Galeriho a jeho vojáků. Měla co dělat, aby se rovnou nerozběhla. Když byla mladší, vždycky sprintovala k Dceři bouře s náručí dokořán. *Ale teď je mi už sedmnáct, jsem skoro žena, a krom toho dělám lodi agenta, opakovala si. Musím se chovat jako člen posádky, a ne jako dítě, co se matce věší na sukni.*

Ne že bych ji kdy viděla v sukni.

„Vítejte zpátky!“ vykřikla Corayne nejdřív v paramountštině a pak v půl tuctu dalších jazyků, které znala, i dvěma dalšími, o něž se pokoušela. Rhaširštinu stále ještě neovládala a jydština byla svou nesrozumitelností pro nerodilé mluvčí vyhlášená.

„Trénovala jsi,“ poznamenal Ehjer, první člen posádky, s nímž se pozdravila. Měřil přes dva metry a bílou kůži měl plnou tetování a jizev utržených v závějích království Jyd. Historiky vázající se k těm nejděsivějším znala. O medvědovi, ozbrojené šarvátce, o milence a o jednom obzvlášť vzteklém losovi. *Nebo že by ty dvě poslední byly jedna a tatáž?* napadlo ji, než ji objal.

„Nedobřej se mě, Ehjere. Zním *haarblød*,“ vydechla. V jeho pevném sevření se téměř nemohla nadechnout. Ehjer se srdečně zasmál.

Na molu se všichni vítali a na prkna se vršily hromady beden i davy lidí. Corayne mezi nimi prošla a všimla si všech nových rekrutů, které loď během plavby naverbovala. Vždycky jich pár bylo. Rozeznat je bylo snadné. Většina z nich měla ruce samý mozol a spáleniny

od sluníčka, jelikož nebyli uvyklí životu na palubě. Na Dceři bouře si rádi vychovávali námořníky sami a od začátku.

Matčino pravidlo, jako tolik dalších.

Corayne ji našla tam co pokaždé, napůl opřenou o zábradlí.

Meliz an-Amarat na první pohled nijak nevyčnívala, přesto byla nepřehlédnutelná a budila respekt. Taková vlastnost se hodí každému kapitánovi. Rozhlížela se po přístavu s bystrostí jestřába a hrdostí draka. Přestože loď už zakotvila u mola, ona celý úkol ještě nesplnila. Nepatřila mezi kapitány, kteří by se povalovali u sebe v kajutě a popíjeli a tvrdou práci nechávali jen na posádce. Prohlédla si každý pytel i každou bednu, aby si je odškrtila ze seznamu, který nosila v mysli.

„Jaký vane vítr?“ zavolala na ni Corayne a dál sledovala, jak matka vládne svému království.

Meliz nahoře na palubě celá zářila. Vlasy jí volně vály kolem ramen, černé jako bouřkový mrak. Jemné vrásky v okolí rtů si poctivě zasloužila.

„Příznivý, protože mě zavanul domů,“ odpověděla medovým hlasem.

Tyhle dvě věty si vyměňovaly už dob, kdy byla Corayne ještě malá a sotva chápala, kam její matka odjíždí, když uměla tak akorát mávat jednou ručičkou a druhou se držet Kastia. *Ale teď už je všechno jinak.*

Corayne ucítila, jak jí úsměv na rtech ztěžkl. Vnitřní radost začínala pomalu šířat nejistota. *Počkej si na svou chvíli*, napomenula samu sebe. Slíbila si to. *Ne tady, ne teď.*

Galeri jejich nákladu, povětšinou neoznačenému, nevěnoval žádnou pozornost. Nebude jejich bedny otevírat tady, na molu. Nechá je být. Nikdo se v nich nebude hrabat, dokud nebudou daleko z dosahu kapitánky an-Amarat i Dcery bouře. Corayne samozřejmě jejich obsah znala, jelikož její prací bylo najít místa, kde ho lze prodat nebo vyměnit. Všechno bylo v její účetní knize, pohřbené mezi falešnými listinami a skutečnými mapami moře.

„Ty nechte na konci mola,“ řekla ostře a ukázala na jednu hromadu beden. „Ještě před polednem vedle nás zakotví loď z Ibalu. Potřebují náklad naložit rychle.“

„Opravdu?“

Meliz sestoupila ze svého trůnu soli a plachet. Na rtech jí poškubával úsměv. Nikdy neměla daleko ke smíchu nebo úšklebku. Toho dne vypadala jako tepaná z bronzu. Pleť měla osmahlou září slunce a tváře zbarvené ruměnci úspěšné cesty. V mahagonových očích jí jen jiskřilo, o to výrazněji, že si je orámovala černou linkou.

„Odpověz dobře, dcero.“

Corayne narovнала ramena. Za poslední rok vyrostla natolik, že se matce už mohla podívat přímo do očí. „Kožešiny poputují do Qaliramu.“

Meliz zamrkala a zvedla dokonale hustá temná obočí. Nad levým okem měla drobné jizvy, šťastné zásahy protivníka, který neměl mířit.

Chytila dceru za paži a pobídla ji k chůzi. „Netušila jsem, že Ibaletané potřebují ve Velkých píscích liščí a sobolí kožešiny.“

Corayne jí ten skeptický postoj nevyčítala. Ibal byl v podstatě jedna velká poušť. Nedalo se předpokládat, že kožešiny ze severu by se tam mohly prodat za nějakou slušnou cenu. Ale měla své důvody.

„Jejich královskému dvoru se zalíbilo v horách,“ odpověděla, spokojena sama se sebou. „A jelikož jsou z pouště dost horkokrevní, tak se nedá čekat, že se bez naší pomoci dokáží zahřát. Udělala jsem si průzkum. Všechno je zařízené.“

„Nejspíš nebude taková hrůza mít kontakt u královského dvora v Ibalu,“ přikývla Meliz, načež ztišila hlas. „Zvlášť po tom *nedorozumění* v Úžině minulou zimu.“

Nedorozumění, které stálo život tři námořníky a Dceru bouře málem potopilo. Corayne polkla hořkou pachut' strachu a selhání. „Přesně.“

Meliz jí k sobě přitiskla. Po dvou měsících odloučení se Corayne v její pozornosti vyžívala. Opřela se matce hlavou o rameno. Kéž by jí jen mohla pořádně obejmout. Jenže všude se motala posádka, všichni měli plné ruce práce, starali se o loď a Galeri to celé pozoroval zpovzdálí, spíš ze zvědavosti než z úřední povinnosti.

„Víš, že ti v žilách koluje i trocha té pouštní krve?“ prohodila Meliz. „Z mojí strany, samozřejmě.“

Přes hřejivé objetí matčiny paže jako by Corayne trochu přeběhl mráz po zádech. „Krom jiných,“ zamumlala. Chtěla s matkou vést spoustu rozhovorů. *Ovšem o mém původu rozhodně ani jeden.*

Meliz si dceru znovu prohlédla. Vrátit se domů za takovým tématem bylo dost smutné, proto se rozhodla zabrousit do jiných vod. „Co dalšího jsi mi nachystala?“

Corayne se nadechla, s úlevou i odhodláním matku ohromit. Otevřela účetní knihu, aby jí ukázala stránky plné sebejistého, úhledného těsnopisu. „Madrentané brzy vstoupí do války s Gallandem, takže za zbraně zaplatí nejméně,“ řekla a dovolila si se pousmát. „Zvláště za ryzí treckou ocel.“

Jednalo se o cenný kov. Jednak pro jeho kvalitu a jednak proto, že Treckové jeho export přísně kontrolovali. Meliz sdílela dceřino potěšení.

„Tohle všechno jsi zjistila v Lemartě?“ zeptala se a zvedla obočí.

„Kde jinde bych to měla zjistit?“ trochu odsekla Corayne. Cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. „Jsme přístavní město jako každé jiné. Námořníci toho namluví.“

Námořníci toho namluví. Cestovatelé toho namluví. Obchodníci a vojáci a strážci majáků toho namluví. Namluví toho dost často dost hlasitě. Většinou samé lži. Chlubí se zeměmi, které nikdy neviděli, nebo velkými činy, které nikdy nevykonali. Ale mezi tím vším se vždycky skrývá semínko pravdy, které čeká, až ho někdo proseje jako zrnka zlata v hromadách písku.

Kapitánka an-Amarat se jí zasmála do ucha. Měla chladivý dech a voněla mořem. Matka odjakživa voněla mořem.

„A mluví někteří s tebou?“ zeptala se se zcela zjevným záměrem. Pak sjela pohledem ke starému námořníkovi, který trávil své dny tím, že hlídal její dceru. „Kastio, jakpak je na tom má dcera s chlapci?“

Corayne zaplavila vlna studu. Oběma rukama sklápěla účetní knihu a celá rudá se odtáhla. „Matko,“ sykla pohoršeně.

„Ale no tak. Bylo mi jako tobě, když jsem potkala tvého otce,“ připomněla jí Meliz a zastrčila si palce za opasek, na němž nosila zavěšený meč. „No, vlastně o rok víc. Jako tobě mi bylo, když jsem poznala tu dívku, se kterou jsem byla před tvým otcem...“

Corayne schovala svou převzácnou účetní knihu zpět do brašny. „Dobře, tohle už by rozhodně stačilo. Musím si pamatovat spoustu věcí a tohle rozhodně za uložení do paměti nestojí.“

Meliz se znovu zasmála a vzala dceřinu tvář do dlaní. Bez ustání se pohupovala, jako by srdcem zůstávala na palubě lodi.

Přestože Corayne měla Meliz ráda, v jejím sevření si připadala malá a mladá. Což nenáviděla.

„Jsi překrásná, když se červenáš,“ popíchla ji Meliz. Větší pravdu slovy vyjádřit neuměla.

Matky už jsou takové, o vlastních dětech si myslí bůhvíco. Ovšem Corayne si stejně jako Dlouhé moře za jasného rána nedělala žádné iluze. To Meliz an-Amarat byla překrásná, nádherná a jiskřivá. Vypadala sice jako královna, ale přesto patřila mezi běžné smrtelníky Wardu. Byla dcerou pašeráka, dítětem Úžiny a moře a každého břehu, který omývalo. Byla stvořená pro vlny, jedinou další věc stejně divokou a odvážnou jako ona sama.

Ne jako já. Corayne se znala. A ačkoli byla dcerou své matky, nemohla se matce rovnat. Jejich pleť měla sice stejnou barvu se zlatým nádechem, který v létě vždy přešel do bronzova, a její černé vlasy v záři slunce taky téměř rudě žhnuly, ale rty měla tenké, nos krátký a výraz vážnější než matka, která se usmívala jako paprsek slunce. Její oči nebyly ničím výrazné. Prostě černé, stejně ploché a stejně prázdné jako bezhvězdná noc. Neproniknutelné, vzdálené. Corayne měla pocit, že do světa nezapadá, a dalo se jí to vyčíst z očí.

Takové myšlenky ji nijak nerozrušovaly. *Je dobré znát sám sebe.* Zvláště ve světě, kde jsou ženy stejně tak tím, jak vypadají, jako tím, co dokázaly. Corayne by nikdy nemohla okouzlit vojáky plachým láním pohledem. Ale správný úplatek v těch správných rukách, zatahání za správný provázek, to uměla. A uměla to dobře.

„Umíš lhát dokonale,“ pochválila matku a zdvořile se jí vykroutila.

„Mám v tom spoustu zkušeností,“ odpověděla Meliz. „Ale tobě samozřejmě nikdy nelžu.“

„Obě dobře víme, že to je pravdě na hony vzdáleno,“ poznamenala Corayne, aniž by matku nějak obviňovala. Stálo ji veškeré odhodlání udržet klidnou tvář, neovlivněnou matčíným životem

i tím, že si nikdy nebudou tak docela věřit. „Ale vím, že máš své důvody.“

Meliz měla dost soudnosti, aby se s ní nehádala. V přiznání, že lže, se skrývala pravda. „To mám,“ zamumlala. „A vždycky, *vždycky* jsou o tom, abys byla v bezpečí, moje nejdražší.“

Přestože Corayne měla pocit, jako by jí ta slova uvízla v krku, se zarudlými tvářemi je ze sebe vydrala. „Musím se tě zeptat...“ začala.

Jen aby ji uprostřed věty uřal dupot Galeriho bot.

Matka i dcera se k němu otočily a s lehkostí nasadily falešné úsměvy.

„Celníku Galerí, rozhodl jste se nás poctít svou přítomností?“ pozdravila ho kapitánka a uctivě sklonila hlavu. Vždycky se k sobě chovali přátelsky a muži mdlé mysli občas u žen vídají náznaky i tam, kde nejsou.

Galerí se v září kapitánky an-Amarat doslova vyhříval. Došel těsně k ní, blíže než předtím ke Corayne. Meliz, uvyklá na vlnné mužské pohledy, zůstala naprosto v klidu. Dokonce i těsně po vyloďení, v solí prožraném oblečení, poutala pozornost mnoha párů očí.

Corayne spolkla své znechucení.

„Vaše dcera mi pověděla, že připlouváte z Aegironu,“ řekla a ukázala prstem na bedny, které posádka vynášela na molo. Bedny popsané runami. „Zvláštní. Augitové většinou na bedny neškrábou ty jydské klikyháky.“

Corayne si v duchu povzdechla a jala se počítat, kolik jí ještě zbylo peněz a jestli dokáže dát dohromady tolik, aby to ukojilo Galeriho zvědavost.

Matka se ovšem usmála ještě zářivěji. „Taky mi to přišlo zvláštní.“

Corayne ji viděla flirtovat už mnohokrát. *A takhle to nevypadalo.*

Galerí zvažněl. Bylo snadné uhádnout, na co myslí. Vojáků měl málo, byli nepřipravení a povětšinou zcela k ničemu. Za kapitánkou an-Amarat stála celá posádka a u pasu se jí houpal její vlastní meč. Mohla by ho zabít a zmizet s přílivem dřív, než by si celníci na vedlejší mole vůbec všimli, že je mrtvý. Nebo by se mohl spokojit s tím, co už dostal, a s vidinou budoucích výdělků plynoucích z její příští plavby. Krátce zalétl pohledem ke Corayne, která byla tím jediným, co by mohl proti Meliz an-Amarat použít, kdyby se něco zvrtilo.

Corayne zařala ruku v pěst, přestože netušila, co by s ní udělala.

„Dobře, že jste zpátky, Pekelná Mel,“ procedil nakonec Galeri a oplatil jí úsměv. Když ustoupil a oběma se jim uklonil, skanula mu po hlavě kapička potu.

Meliz se za ním dívala s vyceněnými zuby a strašlivým úsměvem. Osoba, jíž bývala na vodě, se na pevnině téměř nikdy nevyskytovala, ne na dlouho. Corayne ji vídala jen zřídka. Divokou kapitánku divoké posádky, která brázdila moře bez ohledu na zákony nebo nebezpečí. Ta osoba nebyla její matkou. Nebyla to Meliz an-Amarat. Byla to Pekelná Mel.

Tady, v domovském přístavu Dcery bouře, kde jejich galéra plouvala příjemným větrem bez větších potíží krom zvědavých celníků, to jméno mnoho neznamenal. Ale na mořích Wardu bylo všeobecně známo, že loď i její kapitánka mají příznačné jméno.

I ty historky Corayne znala.

Námořníci toho namluví.

A matky lžou.

2.

HLAS JAKO ZIMA

Andry

Kroužkovou zbroj vyměnil za jídlo už před týdnem. Jeho zelenozlatá tunika připomínala spíš hadr. Celá potrhaná, samá zaschlá krev, špína a prach z dlouhé cesty domů. Andry Trelland poklekl tak, aby se pokud možno nezhroutil. Všechny údy se mu chvěly vyčerpáním. V hlavním městě už dávno odbila půlnoc a týdny a týdny jízdy si na Andrym vybraly víc než svou daň. Kamenná podlaha se mu ještě nikde nezdála tak lákavá.

Jediné, co udržovalo jeho oči otevřené, byl strach ze spánku.

Čekají na mě noční můry, vzpomněl si. Noční můry a šepot. Pronásledovaly ho už od toho dne u chrámu, od toho krveprolití, které on přežil, ačkoli tolik hrdinů padlo. Rudé ruce, zsinalé tváře, pach škvařícího se masa. Zamrkal a pokusil se tu vzpomínku zaplašit. A teď mě ještě probodává ten hlas, co zní jako zima.

U prázdného trůnu drželi hlídku dva členové Lví stráže. Jejich zlatá zbroj se ve světle svíci jen leskla. Andry je oba znal. Byli to sir Eiros Edverg a sir Hyle ze Zlatého kopce. Souputníci rytířů, kteří padli a jejich těla ležela zapomenutá někde v bahně na úpatí hor. Zírali na něj, ale nic neřekli, ačkoli Andry v jejich tvářích viděl znepokojení. Zaryl oči do kamenné podlahy, vnímal jen vzor dlažby a v ohlušujícím tichu čekal.

Zvuk mužů kráčejících v brnění dobře znal. Pochodovali z královské rezidence směrem k trůnnímu sálu. Jejich ocelová zbroj a boty

jen řinčely. Poté co se dveře královniných komnat rozletěly a vylila se z nich diamantová formace rytířů, Andry zaťal zuby takovou silou, že si je div neroztříštil. V očích ho pánilo a se zoufalstvím se začal připravovat na čerstvou vlnu bolesti.

Ostatní zemřeli a zemřeli strašnou smrtí. To nejmenší, co můžeš udělat, je stát si za svým.

Nebylo divu, že se o gallandskou královnu ucházelo tolik mužů. Byla mladá a krásná, devatenáctiletá dívka s dokonalými rysy, porcelánovou pleť, světle hnědými vlasy a stříbrnomodréma očima svého zesnulého otce Konráda III. Zdědila i jeho pevnou páteř. Přestože neměla korunu ani žádné šperky, jen noční košili a župan, stejně působila vznešeně. Bystře se na Andryho skrz mezery mezi vojáky Lví stráže dívala a nespouštěla z něj oči, ani když usedala na trůn.

Zelený saténový župan se okolo ní rozlil jako nějaké překrásné šaty. Opřela se o lokty a sepjala prsty k sobě. Na ruce měla jen královský prsten, tmavý drahokam zasazený ve zlatém kroužku, téměř neopracovaný a stovky let starý. V šeru vypadal jako černý, jako oči těch stvůr rozevírající se před ním jak propast.

„Vaše Veličenstvo,“ hlesl Andry a sklonil hlavu.

Královna Erida si ho přeměřila pronikavým pohledem. Prohlédla si jeho tuniku a ve skvrnách na ní si četla jako v knize.

„Zbrojnoši Trellande, povstaň, prosím,“ vyzvala ho klidným hlasem, který se rozlehl celým zdobeným sálem. Než se Andry rozřeseně vyškrábal na nohy, její pohled zjihl. „Cesta k tobě nebyla laskavá. Potřebuješ chvíli, aby ses vzpamatoval? Jídlo nebo koupel? Mohu zavolat svého lékaře.“

„Ne, Vaše Veličenstvo.“ Andry se na sebe podíval. Cítil se špinavý od hlavy až k patě, ne ve stavu, v jakém se sluší předstoupit před pannovnicí. „Ta krev není má vlastní.“

Rytíři se ošili a vyměnili si nervózní pohledy. Andry si dokázal představit, na co asi myslí. Že ta krev patří jejich bratrům, rytířům Lví stráže, kteří se nikdy nevrátili domů.

Erida nicméně zachovávala klid. „Viděl ses už se svou matkou?“ zeptala se ho. Stále ještě z něj nespustila oči.

Andry zavrtěl hlavou a sklopil zrak ke svým botám. Byly od bláta a smrděly po koních. „Už je pozdě. Jistě spí. Nutně potřebuje veškerý odpočinek, který může mít,“ řekl se vzpomínkou na dusivý kašel, který ji v noci často okrádal o spánek. „Můžu počkat do rána.“

Královna přikývla. „Jsi schopen mi říct, co se stalo?“ Její otázka tala do živého. „Tobě i našim drahým přátelům?“

Zsinalé tváře, rudé ruce, černá zbroj, nože, z nichž kape krev, prach, popel, kouř a hniloba...

Pohyboval sice rty, ale nedostal ze sebe ani hlásku, jen naprázdno otevíral a zase zavíral ústa. Nejraději by se otočil a utekl. Roztřesené prsty schoval za zády v klasickém postoji dvořana. Zvedl hlavu, zatnul zuby a snažil se být silný.

To nejmenší, co můžeš udělat, je stát si za svým, znovu v duchu rázně pokáral sám sebe.

„Nechte nás,“ poručila nečekaně Erida a rozhlédla se po vojácích, kteří ji obklopovali. Zaryla prsty do loketních opěrek trůnu a najednou vypadala stejně nebezpečně jako lev na její vlajce. Královský prsten vynesla jako štít.

Rytíři Lví stráže se samým ohromením ani nehnu.

Andry se cítil stejně. Bez svých věrných strážců, kteří by za ni položili život, se královna pohybovala jen opravdu vzácně. Zbrojnoš těkal očima sem a tam, jako by poměřoval váhu vůle mladé královny a vůli jejích válečníků.

„Ale Vaše Veličenstvo,“ zakoktal sir Hyle a jeho rudá tvář zbrunátněla ještě výrazněji.

„Ten chlapec je otrěsený. Nepotřebuje, aby tu na něj doráželo děvět dalších rytířů,“ zarazila ho Erida bryskně bez mrknutí oka. Pak se zaměřila zas na zbrojnoše. V její bledé tváři se zrcadlil smutek. „Andryho Trellanda znám celý život. Za pár let rozšíří řady Lví stráže. Nechat mě v jeho společnosti je stejně jako nechat mě o samotě s kterýmkoli z vás.“

Přes to všechno, co zažil a čeho byl svědkem, se Andrymu vzedmula v srdci pýcha, byť jen na chvíli. *Rytíři neselhávají a já rozhodně selhal,* vzpomněl si. Členové Lví stráže evidentně sdíleli stejný názor. Zaváhali jako jeden muž a jejich zlatá zbroj a zelené pláště se ani nehnu.

Erida se nicméně nenechala odradit a nehodlala ustoupit. Ruku s prstenem sevřela v pěst. „Dělejte, co vám vaše královna poručí,“ rozkázala jim s kamennou tváří.

Tentokrát se už sir Hyle nehádal. Místo toho jí vysekl rychlou to-pornou poklonu a mávl rukou v rukavici na ostatní zmatené rytíře, aby ho následovali. Vypochoďovali ze sálu, doprovázeni kakofonií železa, oceli a vlajících látek.

Teprve když se za nimi bezpečně zabouchly dveře, se královna uvolnila. Ještě chvílku počkala, než zvolna a dlouze vydechla. Jako by se pohroužila do sebe a stala se pouhou mladou dívkou, sotva ženou, ne královnou, která už má za sebou čtyři roky panování.

Andry ji na zlomek vteřiny spatřil takovou, jaká bývala během dospívání. Rozená princezna, kterou ještě netíží břemeno vlády. *Milovala plachtění*, vybavil si. Všechny děti z paláce, všichni vznešení bratřenci a sestřenice, všechna pážata i malé dvorní dámy ji doprovázeli do Zrcadlové zátoky. Hrávali si tam na to, že se plaví po moři, trénovali vázání lodních uzlů i práci s plachtami. Ne tak Erida. Ta sedávala u kormidla a udávala skutečné posádce směr plavby.

Teď udávala směr celé zemi, i jemu.

„Odpověděla jsem na povolání elderů,“ začala tichým, hrdelním hlasem. Oči se jí ve světle svíce třpytivě leskly. Jednou rukou zajela do záhybů pláště, a když ji vytáhla, svírala v ní svitek pergamenu.

Andry ztěžka polkl. Nejraději by ten pekelný kus papíru spálil.

Erida ho rozechvělými rukama rozmotala a přelétla inkoustové poselství pohledem. V rohu stránky se skvěla prastará pečeť Iony vyražená do popraskaného zeleného vosku. Při pohledu na ni se Andrymu zvedl žaludek a vzpomínky, které v něm vyvolala, v něm vzbuzovaly ještě daleko horší pocity.

Sir Grandel a Northové klečeli před královnou sedící na trůnu. V honosné róbě a s korunou na hlavě byla oslnivá. Andry poklekl spolu s nimi, jen o kousek dál, jako jediný zbrojnoš doprovázel rytíře do trůnního sálu. Nevěděl sice proč, ale mohl hádat. Northové byli vždy poněkud... soběstačnější než sir Grandel, který vyžadoval asistenci zbrojnoše snad při všem, ať už se jednalo o úkol malý, či velký. A jestliže měla pro sira Grandela Tyra královna rozkaz, Andry Trelland jistě musel kráčet hned za ním.

Hlavu držel svěšenou a královnu viděl jen periferním viděním. Byla ve zlaté a zelené stejně jako její rytíři a v rukách svírala zvláštní svitek.

Andry si okamžitě všiml pečeti, siluety jelena vyraženého hluboko do vosku. Hned začal dolovat v paměti mezi jmény šlechticů i významných rodů, jejichž rodokmeny dobře znala i pážata. Ten znak však k žádnému z nich nepatřil.

„Tohle je povolání,“ řekla královna a obrátila dopis v rukách.

Sir Edgar na kolenou zbledl. „Kdo by se opovážil povolávat samotnou královnu Gallandu, nejmocnější vládkyni v celém Wardu? Znovuzrozenou slávu Dávného Coru?“

Královna Erida naklonila hlavu na stranu. „Co víte o elderech?“

Rytíři vyprskli a vyměnili si mezi sebou zaražené pohledy.

Sir Grandel se rozesmál a potřásl hnědými prošedivělými vlasy. „To jsou jen báchorky pro děti, Vaše Veličenstvo,“ zalykal se smíchy. „Jen pohádka.“

Andry se odvážil zvednout zrak. Královna se neusmívala, naopak, rty měla vážně přitisknuté k sobě.

Nejednalo se o žádný vtíp.

„Nesmrtelní, má paní,“ slyšel sám sebe Andry odpovídat rozechvělým hlasem. „Zrození z větven, prošli do Allwardu z jiných říší. Jenže tady zůstali v pasti, když se portály do jejich domovů zavřely. Jsou rozeseti po celé naší říši, jestli tu ještě vůbec žijí.“ Neskutečné bytosti, stejně nevidané jako jednorozci, které člověk nikdy na vlastní oči nespatří.

„Jenom pohádka,“ zopakoval sir Grandel a zpražil svého zbrojnoše přísným pohledem.

Andrymu stoupla do tváří horkost a znovu sklonil hlavu. Mluvit bez vyzvání se mu nepodobalo. Očekával za to od svého pána a královny důraznou výtku.

Jenže ta nepřišla.

„Báje a pověsti mají vždycky kořeny v pravdě, sire Grandele,“ odpověděla rytíři chladně královna. „A já bych ráda poznala pravdu skrývající se za tímto dopisem.“ Od pergamenu v jejích rukách se odrazilo světlo svící v trůnním sále. Jako by se rozzářil. „Kdosi zvaný panovnice Iony nás zdraví a s pokorou žádá o pomoc.“

„O pomoc?“ odfrkl si sir Grandel. „Co po vás může tahle vetchá stará čarodějnice chtít?“

Andry královnin úsměv doslova slyšel. „Stojí vám za to to zjistit?“